

ΕΙΔΗ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΥ.

Ὁ χαιρετισμὸς, ἥτοι αἱ λέξεις ἐκεῖναι ἡ τὰ σημεῖα ἐκεῖνα, αἵτινα μεταχειρίζονται οἱ ἄνθρωποι, όταν συναντῶνται, διαφέρει εἰς τὰς διαφόρους χώρας τῆς γῆς, καὶ ὡς ἐκ τούτου δύναται νὰ θεωρηθῇ μέχρι τίνος, ὡς ἀπεικονίζων τὸν ἐθνικὸν χαρακτῆρα, ἢ τὰς ἰδιαιτέρας περιστάσεις ἐκάστου ἔθνους.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἔλεγον «Χαῖρε·» οἱ Ῥωμαῖοι *Salve, vale*, (Ἔσο ὀγιῆς, ἔσο δυνατὸς) προσέτι καὶ *Quit agis?* (Τί κάμνεις;) Οἱ Γάλλοι μεταχειρίζονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τὸ *Comment vous portez-vous?* (πῶς κρατεῖς τὸν ἑαυτὸν σου;) Οἱ Γερμανοὶ λέγουσι *Wie befinden Sie sich?* (Πῶς εὐρίσκεστε ἑαυτοῦς;) Οἱ Ἱταλοὶ, *Come sta?* (Πῶς στέκεται;) Οἱ Ἕλληνες τῆς σήμερον, «Τί κάμνεις;» Οἱ Ὁλλανδοὶ «εἶχες καλὸν γεῦμα;» ἢ καὶ «πῶς περνᾷς;» Οἱ Σουηδοὶ «πῶς δύνασαι;» Οἱ Πολλανοὶ, «εἶσαι εὐθυμὸς;» καὶ «πῶς ἔχεις τὸν ἑαυτὸν σου;» Δύο κοινοὶ χαιρετισμοὶ εἰς τὴν Ῥωσσίαν εἶναι, «Ἔσο ὀγιῆς,» καὶ «πῶς διατελεῖς;» Οἱ Ἀγγλοὶ μεταχειρίζονται συνήθως τὸ «how do you do?» (Πῶς κάμνεις; ἀρχαῖός τις χαιρετισμὸς εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἦτο «Σώσαι σε Κύριος,» ὅστις ἦτο ἐπιτομὴ τοῦ «ὁ Θεὸς νὰ σὲ σώσῃ.» Εἰς τὴν Αἴγυπτον ὁ χαιρετισμὸς εἶναι «πῶς πηγαίνει ὁ ἰδρὼς, ἰδρώνεις καλὰ;»

Εἰς τὴν Κίνα κοινὸς χαιρετισμὸς εἶναι «Ἐφαγες τὸ ρίζι σου;» ἕτερος δὲ, «εἶναι ὁ στόμαχός σου εἰς καλὴν κατάστασιν;»

Οἱ χαιρετισμοὶ τῶν Τούρκων καὶ τῶν Ἀράβων ἔχουσι θρησκευτικὸν χαρακτῆρα· οἱ μὲν Τούρκοι μεταξὺ ἄλλων λέγουσι καὶ τὰ «Ἔσο ὑπὸ τὴν φροντίδα τοῦ Θεοῦ.» — «Αἱ εὐχαὶ μου εἶναι ὑπὲρ σοῦ.» — «Αἱ ἐπισκέψεις σου εἶναι ἐπίσης σπάνιαι ὅσον αἱ ὥραιαι ἡμέραι.» Οἱ Ἀράβες λέγουσιν «εἴθε ὁ Θεὸς νὰ σοὶ χαρίσῃ τὴν εὐμένειάν του.» — «Ἐὰν θέλῃ ὁ Θεὸς εἶσαι καλὰ.»

Οἱ Πέρσαι μεταχειρίζονται πομπώδεις φράσεις, ὡς λ. χ. «Ἐχει καλῶς μετὰ τῆς ὑμετέρας ὀψιγῆς καταστάσεως;» — «Εὐχόμεαι ὑπὲρ τῆς μεγαλειότητός σου.» — «Εἴθε ἡ οἰκία σου οὐδέποτε νὰ ἐλαττωθῇ.»

Αἱ διάφοροι μέθοδοι τοῦ χαιρετισμοῦ εἶναι ἐπίσης περίεργοι ὅσον καὶ αἱ φράσεις. Ἡ συνήθεια τοῦ διδῆναι τὴν χεῖρα ἐπικρατεῖ παρὰ τοῖς μᾶλλον πεπολιτισμένοις λαοῖς. Εἰς τὴν Εὐρώπῃ εἶναι σύνθηες διὰ τοὺς ἄνδρας, οἵτινες εἶναι στενοὶ φίλοι, νὰ ἀσπάζονται ἀλλήλους διὰ φιλήματος. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν ὅμως καὶ Ἀμερικὴν τοῦτο περιορίζεται εἰς τὰς γυναῖκας. Εἰς τὸ μέγιστον μέρος τῆς Γερμανίας τὸ νὰ φιλήσῃ τις τὴν χεῖρα κυρίας θεωρεῖται μέρος τῆς εὐγενοῦς συμπεριφορᾶς. Εἰς τὴν Ἱταλίαν ὅμως τὸ πρὸνόμιον τοῦτο ἐ-

πιτρέπεται εἰς μόνον τοὺς συγγενεῖς, ἐνῷ εἰς τὴν Ῥωσσίαν ἀμφότερα, τὴν τε χεῖρα καὶ τὸ μέτωπον, ἀσπάζονται. Εἰς τὴν Ἀνατολὴν καὶ παρὰ τοῖς Σλαβικοῖς λαοῖς, οἱ χαιρετισμοὶ ἔχουσι χαρακτῆρα αὐτοταπεινώσεως. Ὁ Ῥώσος πίπτει ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ ἐνώπιον τοῦ ἀνωτέρου αὐτοῦ, ἀσπαζόμενος τὰ γόνατα ἐκεῖνου. Εἰς τὴν Κίνα, κατώτερος ἐὰν ἦναι ἔφιππος, ἀπαντῶν ἀνώτερον, καταβαίνει ἀπὸ τοῦ ἵππου καὶ προσμένει, ἕως οὗ παρέλθῃ ὁ ἕτερος. Ὁ Ἰαπωνὸς, ἀπαντῶν ἀνώτερον, ἐκβάλλει τὰ σανδάλιά του, σταυρώνει τὰς χεῖρας τοῦ καλύπτων αὐτὰς μὲ τὰ μανίκιά του, καὶ κινῶν τὸ σῶμά του ἐντεῦθεν καὶ ἐκεῖθεν, ἐκφωνεῖ, «Μὴ μὲ βλάβῃς! μὴ μὲ βλάβῃς!» Εἰς τὴν Σιάμην, ὁ κατώτερος ρίπτεται ἐπὶ τῆς γῆς ἐνώπιον τοῦ ἀνωτέρου αὐτοῦ, ὁ δ' ἀνώτερος πέμπει ὑπηρετὴν νὰ ἐξετάσῃ καὶ ἰδῇ, ἐὰν οὗτος ἔχῃ φάγει τι, τὸ ὅποιον ἔχει δυσάρεστον ὁσμὴν, ἐὰν δὲ τὸ πρᾶγμα ἔχῃ οὕτως, ὁ αὐτοῦ πταίστης ἀπολαμβάνει καλὸν μερίδιον λακτισμάτων, ἐὰν ὅμως ὄχι, ὁ ὑπηρετὴς ἐγείρει αὐτὸν ἀπὸ τῆς γῆς.

Εἰς ἄλλας χώρας πάλιν ὁ χαιρετισμὸς γίνεται διὰ τῆς προσεγγίσεως πρὸς ἀλλήλους τῶν ῥινῶν ἀμφοτέρων τῶν συναντωμένων, πολλάκις δὲ διὰ τῆς προσεγγίσεως τοῦ ποδὸς εἰς τὴν ῥίνα, ὡς λ. χ., εἰς τὰς νήσους τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ, εἰς τὴν Βύρμαν καὶ εἰς τινὰς νήσους τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ.

(Ἐκ τοῦ «Ἀστέρως» τῆς Ἀνατολῆς.)

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗΝ ΣΙΔΗΡΑΝ ΠΡΟΣΩΠΙΑ.

Ἐπάρχουσι τὴν σήμερον εἰς τοὺς Παρισίους τὰ ἐρείπια φρουρίου τινὸς, Βασιλῆς ὀνομαζομένου, ὅπου ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐφυλακίζοντο οἱ ἐχθροὶ τῆς Κυβερνήσεως, ἢ καὶ οἱ ἀπλῶς ὑποποτι εἰς αὐτήν. Μεταξὺ τῶν πολλῶν, οἵτινες ἐκρατήθησαν εἰς τὴν Βασιλίην, ὑπῆρξε καὶ τις, περὶ τῆς ἱστορίας τοῦ ὁποίου οὐδὲν γνωρίζεται, καὶ ὅστις καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ζωῆς αὐτοῦ περιεκυκλοῦτο ὑπὸ μυστηρίου. Ἐφέρθη εἰς τὴν Βασιλίην ἀπὸ τῶν Μαργαριτῶν νήσων, ὑπὸ τοῦ διοικητοῦ de Saint Mars, ὅστις ἦτο καὶ ὁ ἰδιαιτέρος αὐτοῦ κηδεμὼν καὶ φύλαξ, καὶ προσέτι υπεύθυνος διὰ τὴν ζωὴν αὐτοῦ. Οὐδεὶς, ἐκτὸς τοῦ διοικητοῦ, ἤκουσέ ποτε τὴν φωνὴν αὐτοῦ, οὐδεὶς εἶδε τὸ πρόσωπόν του, διότι τοῦτο ἐκαλύπτετο ὑπὸ προσωπίδος ἐκ μέλανος βελούδου, προσηρημοσμένης ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του διὰ σιδηρῶν λωρίδων, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε ἀφῆρσε. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπὸ τῶν νήσων εἰς Παρισίους μεταβάσεώς του, ὁ de Saint Mars ἦτο πάντοτε πλησίον αὐτοῦ, ἔτρωγεν εἰς τὴν αὐτὴν τράπεζαν, ἐκοιματο εἰς τὸ αὐτὸ δωμάτιον, εἶχε δὲ πάντοτε πλησίον αὐτοῦ πιστόλια, ἵνα φονεύσῃ αὐτὸν ἀμέσως, ἐὰν ἐξῆται νὰ φανερῶσθαι ἑαυτόν. Εἰς τὴν Βασιλίην, ὁ διοι-